

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Michaely Bejčkové a soudců Ondřeje Mrákoty a Vojtěcha Šimíčka ve věci žalobkyně: **K. G.**, zastoupené advokátem Mgr. René Gemmelem, Poštovní 2, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí ze dne 11. 9. 2024, čj. MSK 107898/2024, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 5. 2025, čj. 61 A 10/2024-55,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně v březnu 2024 řídila vozidlo. Zastavila ji policejní hlídka a žalobkyně se podrobila orientační zkoušce na přítomnost alkoholu v dechu. Policisté provedli tři měření s šestiminutovými rozestupy. Zjištěné výsledky byly 0,77 promile, 0,68 promile a 0,56 promile. Žalobkyně uvedla, že požila alkohol, domnívala se však, že už vystřízlivěla. Policisté žalobkyni dále vyzvali, aby se podrobila odbornému lékařskému vyšetření na přítomnost alkoholu v krvi. Žalobkyně to odmítla.

[2] Magistrát města Třince uznal žalobkyni vinnou z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, tj. z toho, že se v rozporu se svou zákonnou povinností odmítla podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebyla ovlivněna alkoholem. Žalobkyni byl uložen správní trest na samé dolní hranici zákonné sazby: pokuta 25 000 Kč a zákaz řízení na dobu 18 měsíců (*pro srovnání: dolní hranice sazeb za řízení pod vlivem alkoholu jsou 7 000 Kč a 6 měsíců*). Žalobkyně se odvolala, Krajský úřad Moravskoslezského kraje však rozhodnutí magistrátu potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí krajského úřadu se žalobkyně bránila u Krajského soudu v Ostravě. V žalobě zejména namítala, že dechovou zkoušku podstoupila, a nebyla tedy povinna podstoupit lékařské vyšetření spojené s odběrem krve. Takovou povinnost nemohlo založit ani to, že se výsledky jednotlivých měření lišily. Odběr krve je zásahem do tělesné integrity člověka, a povinnost ho podstoupit proto musí být stanovena přímo zákonem; žádný zákon však nestanoví, že při více než 10% rozdílu mezi měřeními při orientační dechové zkoušce

je nutné podstoupit i lékařské vyšetření. Měření ostatně ani neproběhla řádně: žalobkyně mezi nimi jedla a pila a měřicí přístroj se po druhém měření kvůli slabé baterii samovolně vypnul. Žalobkyně nebyla poučena o tom, že je povinna se lékařskému vyšetření podrobit, ani o následcích případného odmítnutí. Konečně bylo namístě provést další důkazy – přinejmenším vyslechnout spolujezdkyni žalobkyně. Správní orgán pak neměl rozhodovat v době, kdy se řešila námitka podjatosti vznesená proti oprávněné úřední osobě.

[4] Krajský soud žalobu zamítl. Uvedl, že nepřípustnost více než 10% rozdílu mezi měřeními při orientační dechové zkoušce stanovuje metodika, jejíž použití judikatura schvaluje (usnesení rozšířeného senátu ze dne 17. 4. 2018, čj. 2 As 154/2017-44, č. 3731/2018 Sb. NSS). Zákonnou povinnost podstoupit lékařské vyšetření nadto žalobkyně měla nikoli kvůli odchylkám měření, ale vzhledem k existenci důvodné obavy, že řídila pod vlivem alkoholu. Žalobkyně byla řádně poučena: svědčí o tom její podpis na listině, která obsahuje výsledky všech tří měření i poučení o povinnosti podrobit se lékařskému vyšetření na výzvu policisty. To, jak orientační dechová zkouška probíhala, není z hlediska řešeného přestupku podstatné, proto nebylo třeba vyslechnout spolujezdkyni ani provádět další navržené důkazy. Konečně rozhodnutí o námitce podjatosti bylo žalobkyni doručeno dříve, než magistrát rozhodl o jejím přestupku, byť jen o několik minut.

[5] Rozsudek krajského soudu napadla žalobkyně (*stěžovatelka*) kasační stížností. Zejména v ní tvrdí, že nebyla povinna podrobit se ani orientační dechové zkoušce, protože před jejím provedením policisté neměli podezření, že je stěžovatelka pod vlivem alkoholu (*tuto námitku vznáší poprvé, ta je tedy v kasačním řízení nepřípustná, viz § 104 odst. 4 s. ř. s.*). Dále stěžovatelka tvrdí, že jestliže se orientační dechové zkoušce podrobila, vyloučilo to vznik povinnosti podrobit se lékařskému vyšetření. Stěžovatelka nesouhlasí ani s dalšími závěry krajského soudu.

[6] Ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje stěžovatelovy zájmy (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, odmítne ji jako nepřijatelnou (usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, body 11–12).

[7] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[8] Stěžovatelka v kasační stížnosti neuvádí, jaké důvody by měly svědčit pro její přijatelnost. Neoznačuje právní otázku, kterou se NSS dosud nezabýval, kterou NSS či krajské soudy řeší rozdílně nebo v níž je třeba učinit tzv. judikaturní odklon. Stěžovatelka ani netvrdí, že se krajský soud bezdůvodně odchýlil od ustálené judikatury nebo že hrubě pochybil při výkladu práva. Nic takového nezjistil ani NSS.

[9] Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že se v provozu na pozemních komunikacích odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebyla ovlivněna alkoholem [§ 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu]. Takovému vyšetření je povinna se podrobit na výzvu policisty [§ 5 odst. 1 písm. f) téhož zákona]. Jiný předpis – zákon č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek – stanoví, že orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření je povinna se podrobit osoba, u které je důvodné podezření, že pod vlivem alkoholu vykonává nebo vykonávala činnost,

pokračování

při níž by mohla ohrozit život nebo zdraví svoje nebo jiné osoby nebo poškodit majetek (§ 20 odst. 1 písm. a) zákona]. Pokud povinná osoba odmítne orientační vyšetření nebo takové vyšetření nelze provést nebo úspěšně dokončit, provede se odborné lékařské vyšetření (§ 20 odst. 2 téhož zákona).

[10] Zákon č. 65/2017 Sb. nestanoví, kdy mohou policisté při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích provést orientační vyšetření nebo nařídít lékařské vyšetření; to je stanoveno zákonem o silničním provozu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 10. 5. 2016, čj. 2 As 146/2015-45, č. 3441/2016 Sb. NSS, bod 18). Podle něj je policista oprávněn vyzvat řidiče k podstoupení orientačního či lékařského vyšetření na ovlivnění alkoholem *při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích* (§ 124 odst. 12 písm. f) zákona o silničním provozu]. Policista však samozřejmě nemůže postupovat svévolně a sledovaný cíl (ochranu bezpečnosti a plynulosti provozu) musí naplňovat přiměřeným způsobem co nejvíce šetřícím svobodu jednotlivce. Lékařské vyšetření spojené s omezením osobní svobody a se zásahem do tělesné integrity tak v zásadě nemůže nařídít, je-li výsledek orientačního (tj. méně invazivního) vyšetření spolehlivý a jednoznačný (2 As 146/2015, bod 20). Naopak nařízení lékařského vyšetření je namístě, nedá-li orientační vyšetření – například z důvodu diametrálně odlišných výsledků postupně prováděných dílčích měření – jasný výsledek, zda řidič skutečně je pod vlivem alkoholu, případně o rozsahu tohoto ovlivnění, a je-li tu důvodná obava, že kontrolovaná osoba řídí motorové vozidlo pod vlivem alkoholu (2 As 146/2015, body 23 a 27).

[11] V nynější věci policisté stěžovatelku vyzvali, aby se podrobila lékařskému vyšetření za účelem zjištění, zda při řízení vozidla byla ovlivněna alkoholem. Učinili tak v situaci, kdy tři výsledky dílčích orientačních měření – ať už z jakéhokoli důvodu – v souhrnu neposkytovaly spolehlivý a jednoznačný výsledek, protože se od sebe vzájemně lišily, a kdy stěžovatelka sama uvedla, že alkohol požila. Stěžovatelka výzvu neuposlechla a lékařskému vyšetření se nepodrobila. Její věc je tak v mnohém podobná věci 2 As 146/2015: v té byla u řidiče taktéž provedena tři orientační měření a řidič následně neuposlechl výzvu podrobit se lékařskému vyšetření. Rozšířený senát tehdy uzavřel, že policie byla oprávněna vyzvat řidiče, aby se podrobil lékařskému vyšetření. NSS pak rozhodl, že řidič spáchal přestupek, přestože si nebyl vědom, že má uposlechnout výzvu, a že za neuposlechnutí je přísnější postih než za řízení pod vlivem alkoholu – postačí totiž zavinění z nedbalosti (rozsudek ze dne 13. 7. 2016, čj. 2 As 146/2015-54). NSS se tedy právními otázkami vznesenými stěžovatelkou už zabýval a napadený rozsudek nesvědčí o hrubém pochybení krajského soudu při výkladu nebo uplatnění dříve vyslovených závěrů NSS ani výše shrnutých právních východisek. Totéž platí i ve vztahu k rozhodování o (ne)vyloučení úřední osoby pro podjatost. Ve věci stěžovatelčina přestupku bylo rozhodnuto poté, co byla vyřešena její námitka podjatosti, byť nepravomocně; takový postup judikatura schvaluje (rozsudek NSS ze dne 14. 6. 2012, čj. 1 As 55/2012-32, bod 17).

[12] V této věci nevyvstala žádná právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou jednotně řešena, ani taková otázka, kterou by bylo třeba řešit odlišně. Krajský soud ani hrubě nepochybil při výkladu práva. NSS proto kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, body 51–53). Stěžovatelka

úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému (krajskému úřadu) žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. února 2026

Michaela Bejčková
předsedkyně senátu